

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 7Saz/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0925100391
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tomáš Kuruc
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2025:0925100391.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach, sudcom JUDr. Tomášom Kurucom, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: C. D., s cudzineckým pasom vydaným v Slovenskej republike pod č. E. XXXXXXX, s povolením na trvalý pobyt na F. G. H. na adrese: I. I. G. XX, B., toho času umiestnený v I. C. J. D., Slovenská republika, právne zastúpený: JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 20, 040 01 Košice, IČO: 35 514 892 proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková ul. č. 6, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: ČAS: MU-PO-221-27/2024-Ž zo dňa 22.05.2025, takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného: Ministerstvo vnútra SR, Migračný úrad, ČAS:MU-PO-221-27/2024-Ž zo dňa 22.05.2025, ktorým žalovaný neudelil azyl a neposkytol doplnkovú ochranu žalobcovi: A. B., nar. XX.XX.XXXX, a v r a c i a vec žalovanému na ďalšie konanie.

II. P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

I.
Administratívne konanie

1. Žalovaný rozhodnutím č. ČAS: MU-PO-221-27/2024-Ž zo dňa 22.05.2025 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) vo veci žiadosti o udelenie azylu cudzinca (žalobcu) rozhodol tak, že prvým výrokom neudelil azyl podľa § 13 ods. 2 písm. c) zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (ďalej aj „zákon o azyle“), druhým výrokom neposkytol doplnkovú ochranu podľa § 13c ods. 2 písm. c) a § 20 ods. 4 zákona o azyle.

2. Žalovaný v odôvodnení uviedol, že žalobca dňa 19.12.2024 pred pracovníkmi Oddelenia azylu Policajného zboru Humenné opakovane požiadal o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR z dôvodov obavy o svoj život. K neudeleniu azylu žalovaný poukázal na to, že v prípade žalobcu ide o opakovanú žiadosť o medzinárodnú ochranu na území, pričom nemožno opomenúť skutočnosť, že dôvody jeho žiadosti boli komplexne posúdené a vyhodnotené už v predchádzajúcom konaní v roku 2022, avšak vo vtedajšom konaní menovaný predložil iba minimum dôkazných prostriedkov, ktoré boli navyiac migračným úradom vyhodnotené ako nehodnoverné. Taktiež výpoveď žalobcu nebola súvislá a konzistentná, vyskytlo sa v nej viacero zásadných rozporov, na základe čoho migračný úrad jeho dôvody nepovažoval za hodnoverné, a preto nepristúpil k udeleniu žiadnej formy medzinárodnej ochrany. Hodnovernosť žalobcu bola posudzovaná aj v súčasnom konaní, a to predovšetkým v kontexte s jeho výpoveďou a predloženými dôkaznými prostriedkami. Migračný úrad dospel k záveru, že aj napriek značnej miere nedôveryhodnosti výpovede žalobcu a predložených dôkazných prostriedkov, nemožno s dostatočnou istotou vylúčiť, že v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu, berúc pri tom do úvahy princíp individuálneho posudzovania potreby poskytnutia medzinárodnej

ochrany, by mohol mať skutočne opodstatnené obavy z prenasledovania, čím by boli naplnené kritéria pre udelenie azylu v zmysle § 8 zákona o azyle, a teda by mu za štandardných okolností mohol byť udelený azyl. V prípade žalobcu však existujú dôvody na vylúčenie z medzinárodnej ochrany, nakoľko u žalobcu bolo ustálené, že by kvôli svojim aktivitám na sociálnych sieťach mohol mať v prípade návratu do Tadžikistanu opodstatnené obavy z prenasledovania z politických dôvodov. Avšak u žalobcu existuje dôvodné podozrenie, že je vinný za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov v zmysle § 13 ods. 2 písm. c) zákona o azyle, a to štátnymi orgánmi Tadžikistanu, Francúzska, Nemecka a aj Slovenskej republiky. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na obsah zatýkacieho rozkazu vydaného súdom v Dušanbe (Tadžikistan) zo dňa 02.03.2018, dvoch aktuálnych záznamov v schengenskom informačnom systéme zo strany Francúzska a Slovenskej republiky a záznamu z Nemecka z 28.09.2018 na osobu žalobcu, a to s upozornením na trestnú činnosť súvisiacu s terorizmom. Žalovanému sa však nepodarilo mieru hrozby pre verejnú bezpečnosť Tadžikistanu, Nemecka alebo Francúzska s istotou potvrdiť alebo vylúčiť. Následne tak žalovaný skúmal hrozbu pre verejnú bezpečnosť Slovenskej republiky.

3. Žalovanému bolo dňa 31.12.2024 doručené stanovisko Slovenskej informačnej služby, z ktorého vyplýva, že vo vzťahu k žalobcovi disponuje informáciami že predstavuje bezpečnostné riziko spočívajúce v skutočnosti, že je dôvodne podozrivý z vykonávania aktivít na úseku terorizmu, vrátane informácií o účasti na terorizme, jeho financovaní alebo podporovaní a kybernetického terorizmu. Dňa 28.02.2025 bolo žalovanému doručené stanovisko Slovenskej informačnej služby s informáciou k osobe žalobcu podliehajúce utajeniu v zmysle zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností.

4. Po vyhodnotení stanoviska Slovenskej informačnej služby zo dňa 31.12.2024 žalovaný konštatoval že je v zhode so záznamami v schengenskom informačnom systéme a žalobca mal možnosť sa oboznámiť s týmito informáciami počas doplňujúceho pohovoru z 27.02.2025 a mal aj dostatočný priestor na to, aby k nim mohol zaujať stanovisko. K vyjadreniu Slovenskej informačnej služby žalobca uviedol, že so stanoviskom tejto inštitúcie nesúhlasí, pretože mu nikto nikdy nedokázal, že je skutočne terorista. Poukázal pritom aj na to, že v prípade Nemecka bol vymazaný jeho záznam v Schengenskom informačnom systéme, pretože bolo preukázané, že teroristom nie je, avšak toto tvrdenie žalobcu nezodpovedá objektívnej skutočnosti, nakoľko nejestvujú žiadne dôkazné prostriedky o tom, že by nemecké štátne orgány nepredĺžili jeho záznam v Schengenskom informačnom systéme preto, lebo ho už nepovažujú za teroristu a bezpečnostnú hrozbu.

5. Vychádzajúc zo zatýkacieho rozkazu vydaného súdom v Dušanbe (Tadžikistan) stanoviská Slovenskej informačnej služby a uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10.04.2022, kde žalobca na výsluchu uskutočnenom toho istého dňa okrem iného uviedol že použil profil na webovej stránke na boj proti terorizmu a na boj proti Islamskému štátu, a že vstúpil do kontaktu s nejakými ľuďmi, ktorí vykonávali teroristickú činnosť za účelom, aby bojoval proti terorizmu, a to bolo pochopené nesprávne tak, že je tým teroristom práve on, dospel žalovaný k záveru, že u žalobcu existujú dôvodné podozrenia o jeho účasti na terorizme. Po komplexnom posúdení žiadosti žalobcu a všetkých relevantných informácií dospel žalovaný k záveru, že existujú dôvodné podozrenia, že je vinný za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov a uzavrel, že nie je žiaduce, aby bol žalobcovi udelený azyl na území Slovenskej republiky.

6. K neposkytnutiu doplnkovej ochrany žalovaný uviedol, že okrem neho aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že žalobca by v prípade návratu do krajiny pôvodu mohol čeliť hrozbe neľudského zaobchádzania, čím by boli naplnené kritériá vážneho bezprávia. V prípade návratu žalobcu do Tadžikistanu by sa mohol stať obeťou vážneho bezprávia, a preto by mu za štandardných okolností na území Slovenskej republiky prináležalo poskytnutie doplnkovej ochrany, avšak existujú aj špecifické prípady, kedy z poskytnutia doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky je možné žiadateľa vylúčiť.

7. Nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalobca je dôvodne podozrivý, že je vinný za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov, na základe čoho bola vylúčená aj možnosť udelenia azylu, žalovaný uzavrel, že žalobca predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky a z rovnakých troch dôvodov nebola žalobcovi poskytnutá ani doplnková ochrana. Žalovaný napokon uviedol, že rozhodnutie, ktorým je žalobca vylúčený z poskytnutia medzinárodnej ochrany, nie je rozhodnutím o jeho vyhostení, vrátení alebo vydaní do krajiny jeho pôvodu, ale ide o rozhodnutie,

ktoré vylučuje žalobcu výlučne z používania medzinárodnej ochrany, nakoľko sa jedná o osobu, ktorá nie je hodná takejto ochrany.

8. Žalovaný v závere svojho rozhodnutia poukázal na to, že ani jediný dôkazný prostriedok, ktorý žalobca alebo jeho právny zástupca do konania doložil žiadnym spôsobom nepotvrďuje, že by informácie ohľadom jeho teroristických aktivít neboli pravdivé alebo že by tieto informácie boli získané nezákonným spôsobom, a tak v prípade žalobcu bolo preukázané dôvodné podozrenie, že je vinný za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov a zároveň predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky podľa § 13 ods. 2 písm. c) zákona o azyle sa mu neudelil azyl na území Slovenskej republiky a zároveň podľa § 13c ods. 2 písm. c) a písm. b) zákona o azyle sa mu neposkytla ani doplnková ochrana na území Slovenskej republiky.

II.

Správna žaloba

9. Žalobca sa správnou žalobou zo dňa 08.07.2025 domáhal, aby súd preskúmané rozhodnutie žalovaného zo dňa 22.05.2025 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a zároveň si uplatnil náhradu trov konania v plnom rozsahu.

10. Žalobca v správnej žalobe namietal, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň, že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnym spisom a nemá v nich oporu (§ 191 ods. 1 písm. c) a f) zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

11. K neudeleniu azylu z dôvodu uvedeného v § 13 ods. 2 písm. c) zákona o azyle žalobca namietal, že pre záver o tom, že u žalobcu sú vážne dôvody domnievať sa, že je vinným za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov, nesvedčí žiaden dôkaz vykonaný v administratívnom konaní. Žalobca na jednej strane nepovažuje za potrebné napriek polemickosti úvah žalovaného predchádzajúcich tomuto záveru žalovaného polemizovať s tým, či v jeho prípade sú splnené podmienky uvedené v § 8 písm. a) zákona o azyle, keďže samotný žalovaný k tomuto záveru dospel, čo je zrejmé z konštatovania o ustálenosti toho, že by žalobca mohol v prípade návratu do Tadžikistanu mať opodstatnené obavy z prenasledovania z politických dôvodov a na druhej strane, žalovaný žalobcovi azyl neudelil, a to na základe jeho skutkového záveru, že žalobca sa dopustil konania alebo mu je pripisované konanie, ktoré je v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov vyjadrenými v čl. I Charty Organizácie Spojených národov. Žalobca mal za to, že ani jedna zo skutočností (činy, ktoré sú pripisované žalobcovi alebo z ktorých je podozrivý), na ktoré sa odvoláva žalovaný nie je spôsobilá privodiť naplnenie hypotézy vážnych dôvodov domnievať sa, že žalobca je vinný za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov, nakoľko vylúčenie z postavenia utečenca podľa čl. 1 písm. f) ods. c) Dohovoru o právnom postavení utečencov vyžaduje, aby boli identifikovateľné činy, za ktoré je konkrétna osoba vinná.

12. Z podkladov rozhodnutia, na ktoré sa žalovaný odvoláva však vyplýva, že s výnimkou skutočností uvedených v zatýkacom rozkaze vydaného súdom v Tadžikistane dňa 02.03.2018 ani jeden z týchto podkladov neobsahuje opis akéhokoľvek činu alebo skutku pripisovaného žalobcovi. Je potrebné navyše zdôrazniť, že ak by aj tieto podklady obsahovali opis skutkov s uvedením miesta, času a spôsobu ich vykonania, až potom by bolo možné posúdiť či existujú vážne dôvody domnievať sa, že žalobca je vinný za tieto činy. Jediný podklad opisujúci údajný skutok žalobcu je v zatýkacom rozkaze vydanom v Tadžikistane. Pokiaľ ide o spôsobilosť tohto dokumentu privodiť vážne dôvody domnievať sa, že žalobca je skutočne vinný za takýto skutok, tak z opisu tohto údajného konania žalobcu neexistuje žiaden dôkaz, ktorý by predstavoval vážny dôvod domnievať sa, že žalobca sa konania uvedeného v tomto zatýkacom rozkaze skutočne dopustil. Žalovaný vo svojom rozhodnutí, v časti v ktorej konštatuje opodstatnenosť obáv žalobcu z prenasledovania z politických dôvodov pripúšťa, že situácia v dodržiavaní ľudských práv v Tadžikistane zakladá opodstatnenosť takýchto obáv. Samotný žalovaný uvádza, že si zaistil aktuálne informácie o politickej situácii v krajine pôvodu žalobcu, z ktorých je zrejmé, že Skupina 24, ku ktorej sa žalobca hlási pôsobí od roku 2012 ako opozičné politické hnutie voči prezidentovi A. D., pričom toto politické hnutie je obviňované Tadžickou vládou z terorizmu a extrémizmu, pričom viacerí členovia tohto hnutia boli uväznení a tiež odsúdení na dlhoročné tresty odňatia slobody, pričom zaistené a obvinené

osoby spochybňujú extrémizmus hnutia a tvrdia, že na požadovanie demokratických reforiem využívajú pokojné prostriedky. Žalovaný konštatuje, že informácie, ktoré sú obsahom spisového materiálu hovoria o prenasledovaní členov a sympatizantov hnutia Skupina 24. Žalovaný aj napriek tomu v ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia ako dôkaz opodstatnenia vážnych dôvodov, domnienky, že žalobca je vinný za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami OSN, uvádza práve zatýkací rozkaz vydaný súdom Tadžikistanu. Žalovaný tak na jednej strane pripúšťa, že súčasťou praktík boja s členmi a sympatizantmi hnutia Skupina 24 je zo strany štátnych orgánov aj obvinenie z terorizmu a extrémizmu, potom nie je možné zároveň považovať za dôvodný jeho skutkový záver, že extrémizmus, účasť či podnecovanie k teroristickým aktivitám je preukázaný práve opisom týchto údajných skutkov žalobcu bez akýchkoľvek ďalších dôkazov.

13. Ak žalovaný spochybňuje listiny predložené žalobcom v priebehu administratívneho konania, ktoré boli vydané práve Skupinou 24, a ktoré potvrdzujú jeho opozičné postoje proti autoritárskemu režimu v Tadžikistane tým, že na požiadanie žalovaného mu táto skupina nepotvrdila autenticitu listín predložených žalobcom, a že jej internetová stránka bola údajne blokována. Tieto tvrdenia žalovaného nezodpovedajú skutočnosti. Žalobca doložil k žalobe aj emailovú komunikáciu potvrdzujúcu, že žalovaný sa emailom obrátil na Skupinu 24, a že mu na túto žiadosť bolo odpovedané, pričom v emaily zo dňa 23. januára 2025 bola potvrdená autenticita listín vydaných týmto hnutím pod číslom 039/024 a to dňa 28. júna 2024 a pod číslom 046/024 dňa 2. augusta 2024. Ako vyplýva z ďalších listín pripojených k žalobe, internetová stránka politického hnutia Skupina 24 je dostupná, a to aj v anglickom jazyku.

14. Pokiaľ žalovaný poukazuje na skutočnosť, že dôkazom pravdepodobnosti, že žalobca sa dopustil skutkov uvedených v zatýkacom rozkaze je aj skutočnosť, že trestná vec žalobcu vo vzťahu, ku ktorej nebolo povolené vydanie bola predložená generálnej prokuratúre na trestné stíhanie, je len priamym dôsledkom nepovolenia vydania žalobcu na trestné stíhanie do Tadžikistanu, ktorý vyplýva z § 510 ods. 3 Trestného poriadku.

15. Pokiaľ sa žalovaný odvoláva na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Ntc/5/2022 z 10. novembra 2023, toto bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2024 sp. zn. 1Tost/31/2023 zrušené a najvyšší súd rozhodol, že vydanie žalobcu do Tadžikistanu nie je prípustné, pričom účelom vydávacieho konania nie je skúmanie otázky či sa vyžadovaná osoba dopustila trestného činu, pre ktorý sa o vydanie žiada. A tak aj skutkový záver žalovaného o tom, že ani vo vydávacom konaní nebolo spochybnené dôvodné podozrenie, že sa žalobca dopustil konania, pre ktoré je proti nemu vedené trestné konanie v Tadžickej republike nevyplýva z podkladov rozhodnutia, či z obsahu administratívneho spisu. Ak sa žalovaný domnieva, že samotná existencia zatýkacieho rozkazu vydaného autoritárskym režimom v Tadžikistane zakladá opodstatnenosť vážnych dôvodov, že je žalobca vinný za trestné činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami OSN, tento jeho záver nezodpovedá obsahu administratívneho spisu.

16. V prípade záznamov vložených do Schengenského informačného systému Francúzskou republikou a Slovenskou republikou, ani jeden z týchto záznamov neopisuje žiaden konkrétny skutok, u ktorého by existovali vážne dôvody pre záver, že žalobca je za tieto skutky vinný. Súčasťou týchto záznamov sú označenia ako príbuznosť s islamským radikálnym hnutím, podozrenie z vykonávania aktivít na úseku terorizmu, na jeho financovaní alebo podporovaní a na kybernetickom terorizme. Z opisu týchto údajov nevyplýva žiaden konkrétny skutok, teda čin identifikovateľný miestom, časom a konkrétnym spôsobom spáchania. Z uvedeného vyplýva, že za tohto stavu ani nie je možné uvažovať o existencii vážnych dôvodov, že je žalobca za niečo vinný. V obsahu administratívneho spisu žalovaného nie je akákoľvek zmienka o konkrétnom čine žalobcu, ktorý by týmto charakteristikám zodpovedal. Pokiaľ tak žalovaný neudelil azyl žalobcovi z dôvodu, že je vinný za činy, žalovaný neuviedol žiadne konkrétne činy žalobcu, s výnimkou konania opísaného v zatýkacom rozkaze súdu Tadžikistanu.

17. K neudeleniu doplnkovej ochrany žaloba poukázal na záver žalovaného, že nie je možné vylúčiť, že by žalobca v prípade do návratu krajiny pôvodu čelil vážnemu bezpráviu, napriek tomu žalobcovi neposkytol doplnkovú ochranu, a to opätovne z dôvodu, že žalobca je dôvodne podozrivý, že je vinný za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami OSN. Vo všetkých uvedených podkladoch absentuje (okrem podkladov vyprodukovaných Tadžikistanom) opis čo i len jedného skutku, ktorý by napíňal charakteristiky, ktoré sú so žalobcom spájané. Žalobca z uvedeného dôvodu trvá na tom, že neexistoval žiaden dôvod na neudelenie mu doplnkovej ochrany.

III.

Vyjadrenie žalovaného

18. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 24.07.2025, ktorým navrhol správnu žalobu zamietnuť.

19. Žalovaný vo svojom vyjadrení k námietkam žalobcu uviedol, že v prípade žalobcu sa žalovaný opieral o konkrétne vyjadrenia štátneho orgánu s kompetenciou v národnej bezpečnosti Slovenskej republiky, a to Slovenskej informačnej služby (ďalej aj „SIS“) č. SIS-69/720-80- 5/2024, ktoré konkretizuje riziko žalobcu v oblasti národnej bezpečnosti, v zmysle ktorého, žalobca predstavuje bezpečnostné riziko spočívajúce v skutočnosti, že menovaný je dôvodne podozrivý z vykonávania aktivít na úseku terorizmu, vrátane informácií o účasti na terorizme, jeho financovaní alebo podporovaní a kybernetického terorizmu. Žalovaný mal za to, že tieto závery SIS jednoznačne zakladajú dôvodnú domnienku, že jeho činnosť týkajúca sa teroristických aktivít napĺňa uvedenú výluku. V stanovisku riaditeľa SIS sa uvádza, že disponuje informáciami k osobe žalobcu, ktoré ju oprávňujú považovať žalobcu za dôvodne podozrivého z aktivít, ktoré sú v súlade so zákonným štandardom „vážneho dôvodu domnievať sa“ podľa čl. 1 písm. f) Dohovoru. Žalovaný mal za to, že z informácií je možné odvodiť, že existujú vážne a spoľahlivé dôvody domnievať sa, že žalovaný spáchal závažné trestné činy v zmysle uvedeného ustanovenia. Stanoviská SIS obsahujú dostatočne individualizované informácie viazané priamo na osobu žalobcu, a sú založené na konkrétnych skutočnostiach a okolnostiach týkajúcich sa jeho osoby a činnosti, pričom informácie SIS presahujú rámec neurčitých opisov a neodvolávajú sa na žiadne nešpecifikované alebo všeobecné charakteristiky, ale identifikujú žalobcu v kontexte relevantných skutočností, ktoré sú podstatné pre posúdenie.

20. Žalovaný poukázal aj na to, že v administratívnom spise je aj vyjadrenie žalobcu zo dňa 10.04.2022 (uvedené v dotazníku), kedy tvrdil, že sa snažil spojiť s osobami páchajúcimi teroristickú činnosť, ale údajne z účelových dôvodov, aby takýmto spôsobom bojoval proti terorizmu. V konaní o vylúčení žiadateľa (žalobcu) o udelenie azylu podľa § 13 ods. 2 písm. c) zákona o azyle, považoval žalovaný odborné stanoviská spravodajských a bezpečnostných zložiek za kľúčový a relevantný podklad svojho rozhodovania. Žalovaný zdôraznil, že všetky stanoviská národných i zahraničných štátnych bezpečnostných zložiek k osobe žalobcu, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu sú výsledkom odbornosti, systematickej a komplexnej analýzy relevantných informácií, vrátane utajovaných zdrojov, ktoré sú neprístupné iným subjektom. Žalovaný ich preto hodnotí v rámci správneho konania ako nespochybniteľný a odborný podklad. Žalovaný, ktorý je ako subjekt oboznámený so závažnosťou bezpečnostných rizík týkajúcich sa žalobcu, má zákonnú povinnosť tieto stanoviská rešpektovať a vychádzať z nich. Stanovisko SIS a záznam zahraničných bezpečnostných inštitúcií neboli vyvrátené žiadnym iným dôveryhodným zdrojom relevantnej bezpečnostnej autority. V procese posudzovania dospel žalovaný k záveru, že v prípade žalobcu existuje dôvodné podozrenie, že je vinný za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami OSN a zároveň, že predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky podľa §13 ods. 2 písm. c) zákona o azyle. Z tohto dôvodu žalovaný žalobcovi neudelil azyl a neposkytol ani doplnkovú ochranu na území Slovenskej republiky.

IV.

Replika a duplika účastníkov konania

21. Žalobca v replike zo dňa 11.09.2025 zotrval na podanej správnej žalobe a mal za to, že z obsahu vyjadrenia žalovaného nie je spôsobilý privodiť pochybnosti o dôvodnosti podanej žaloby. Žalobca vo svojej žalobe poukázal na to, že tvrdenia žalovaného, že Skupina 24 neodpovedala žalovanému na jeho žiadosti nezodpovedá skutočnosti a pripojil listiny, z ktorých vyplýva, že Skupina 24 potvrdila žalovanému autenticitu listín, ktorými žalobca preukazoval svoju príslušnosť k tomuto hnutiu. Žalobca zároveň poukázal na to, že ani tvrdenia žalovaného o zablokovaní internetovej stránky tohto hnutia nezodpovedá skutočnosti. Uvedené okolnosti sú pritom zásadné pre individuálne posúdenie okolností, na ktorých zakladá žalovaný svoje rozhodnutie o neudelení žalobcovi a o neposkytnutí mu doplnkovej ochrany. Ak totiž samotný žalovaný akceptuje a nespochybnuje skutočnosť, že v Tadžickej republike sú odporcovia autoritárskeho politického režimu prenasledovaní a to aj tým, že sú obviňovaní z terorizmu a extrémizmu, potom pri ustálení, že žalobca je politickým oponentom tohto režimu by žalovaný musel

vyriešiť podstatnú otázku, a to či obvinenia žalobcu z terorizmu a extrémizmu môžu byť akceptované ako opodstatnené, ak pôvodcom týchto obvinení je autoritársky režim v krajine pôvodu žalobcu.

22. Žalobca opätovne tak, ako v prebiehajúcim extradičnom konaní a predchádzajúcom konaní na Správnom súde v Košiciach poukázal na list verejného ochrancu práv, ktorý poukázal na skutočnosť, že Skupina 24 je podľa organizácií Human Rights Watch a Nórskeho helsinského výboru opozičnou skupinou, založenou na jar 2011 s cieľom presadzovať demokratické reformy. Skupina 24 sa stala známou v polovici roku 2012 po tlačovej konferencii a sérii televíznych vystúpení na opozičnom televíznom kanáli K2 v Moskve. V roku 2014 Skupina 24 vyzvala na hromadné pokojné demonštrácie v hlavnom meste Dušanbe. V reakcii na to, úrady zablokovali webové stránky, ako aj komunikačné kanály. Následne tadžický generálny prokurátor vydal vyhlásenie, v ktorom obvinil Skupinu 24 z plánovania povstania, podnecovania hromadných nepokojov a zo šírenia extrémistického materiálu a deň pred plánovaným protestom tadžický Najvyšší súd rozhodol, že Skupina 24 je teroristickou organizáciou, čo z jej členstva, alebo spojenia s ňou, robí trestný čin a poukázal aj na to, že v roku 2015 pri svojej návšteve v Tadžikistane osobitný spravodajca OSN pre právo na slobodu názoru a prejavu vo svojich záverečných odporúčaniach odporučil vláde, aby skupiny a združenia ako Skupina 24 mali úplný prístup k dôkazom, ktoré slúžia ako základ pre ich označenie za extrémistické alebo teroristické organizácie, a aby mali možnosť predložiť opačné dôkazy a argumenty na svoju obhajobu. Žalobca tak považoval za absolútne nelogické, ak žalovaný v jednej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia poukazuje na nedemokratickosť režimu v Tadžikistane a prenasledovanie politických odporcov, aj ich obviňovaním z extrémizmu, aby na druhej strane, celkom v línii praktík tohto režimu presne tie obvinenia žalobcu z extrémizmu a terorizmu akceptoval, a založil na nich svoje rozhodnutie. Ak skutočnosťami, ktoré majú napĺňať dôvody neudelenia azylu a doplnkovej ochrany majú spočívať z informácií, ktorých obsahom má byť údajná extrémistická činnosť žalobcu, pochádzajú z jeho obvinenia zo strany Tadžických orgánov, potom žalovaný nijakým spôsobom nevysvetlil, na čom zakladá hodnovernosť týchto informácií, ak ich pôvodcom je štát, o ktorom sám žalovaný uvádza, že obvineniami z terorizmu prenasleduje svojich politických odporcov.

23. Okrem konkrétneho činu, pre ktorý bolo vedené voči žalobcovi extradičné konanie, nebol identifikovaný žiaden čin, ktorého sa má dopustiť žiadateľ, a ktorý by mal byť v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov. Žalovaný neidentifikoval absolútne žiaden konkrétny skutok, ktorého sa mal žalobca dopustiť. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že od 02.03.2022, kedy vstúpil na územie Slovenskej republiky, bol následne v predbežnej a neskôr vo vydávacej väzbe. Po rozhodnutí o neprípustnosti jeho vydania Najvyšším súdom Slovenskej republiky dňa 24.01.2024 bol prepustený, aby následne po jeho odchode z územia Slovenskej republiky do Spolkovej republiky Nemecko a po jeho návrate dňa 20.03.2024 bol takmer nepretržite administratívne zadržovaný. Je tak vylúčené, aby mu mohli byť akékoľvek činy, či už tie, pre ktoré mu nebol udelený azyl alebo tie, pre ktoré mu nebola udelená doplnková ochrana, pripisované od 02.03.2022 až doposiaľ.

24. Žalovaný v duplike zo dňa 25.09.2025 zotrval na svojich doterajších vyjadreniach a vyjadril presvedčenie, že žalobca sa dopúšťa falošnej generalizácie, keď vyvodzuje, že samotná existencia politických motívov režimu voči jeho osobe spochybňuje všetky informácie o možnom bezpečnostnom riziku žalobcu, ktoré vyplývajú aj zo skutočností a dokumentov poskytnutých do konania aj inými oficiálnymi bezpečnostnými inštitúciami. Žalovaný vzal list verejného ochrancu práv na vedomie. Informácie o praktikách režimu v Tadžikistane, ktorý obviňuje oponentov z terorizmu a extrémizmu sú konštatované z podkladov iných medzinárodných vládnych a mimovládnych organizácií na ochranu ľudských práv vo všeobecnej rovine. Verejný ochranca práv nemá kompetenciu posudzovania bezpečnostných otázok alebo bezpečnostných rizík konkrétnych osôb. Žalovaný zdôraznil, že záznamy Národnej ústredne SIRENE a obe stanoviská SIS, ktoré hodnotia konkrétne riziko na úseku terorizmu spojené s osobou žalobcu, neboli vyvrátené iným dôveryhodným zdrojom relevantnej bezpečnostnej autority. Stanovisko SIS-54/22-V10-23/2025-S, ktoré patrí k administratívnejmu spisu a obsahuje konkretizované rizikové konanie žalobcu naplňajúce kritériá dôvodného podozrenia z aktivít terorizmu, čím boli splnené kritériá individualizácie skutku. Žalovaný mal za to, že vzhľadom na okolnosti prípadu, druhový charakter a závažnosť trestnej činnosti, z ktorej je menovaný dôvodne podozrivý, a s prihliadnutím na zodpovednosť voči bezpečnosti Slovenskej republiky a jej obyvateľom, nie je vo verejnom záujme poskytnúť žalobcovi postavenie medzinárodnej ochrany.

V.

Konanie pred správnym súdom

25. Správny súd v Košiciach (ďalej aj „správny súd“ alebo „súd“) ako vecne a miestne príslušný (§ 10 a § 13 ods. 3 SSP) po preskúmaní administratívneho spisu, napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného dospel k záveru, že správna žaloba je dôvodná a rozhodnutie žalovaného je potrebné v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 220 SSP). Správny súd rozhodol vo veci na pojednávaní (§ 107 ods. 1 SSP) nariadenom dňa 02.10.2025 (§ 137 ods. 2 SSP) za účasti právneho zástupcu žalobcu a povereného zástupcu žalovaného a dospel k záveru, že správna žaloba je dôvodná a že je dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného podľa § 191 ods. 1 písm. c) a f) SSP a vrátenia veci žalovanému na nové konanie a rozhodnutie.

26. Na nariadenom pojednávaní právny zástupca žalobcu zotrval na podanej žalobe a na dôvodoch v nej uvedených a navrhol, aby správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného v celom rozsahu a zároveň rozhodol o priznaní práva na náhradu trov konania v plnom rozsahu v prospech žalobcu.

27. Poverený zástupca žalovaného navrhol správnu žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a mal za to, že žalovaný rozhodol o žiadosti žalobcu o udelenie azylu a doplnkovej ochrany v súlade so zákonom a po vyhodnotení všetkých relevantných dôvodov a jeho rozhodnutie je správne a zákonné.

VI.

Relevantná právna úprava

28. Podľa § 8 Zákona o azyle, ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý:

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

29. Podľa § 2 písm. d) Zákona o azyle, na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v:

1. použitie fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia,
2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom,
3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu,
4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste,
5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2,
6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

30. Podľa § 2 písm. f) Zákona o azyle, na účely tohto zákona sa rozumie vážnym bezprávím

1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

31. Podľa § 13a Zákona o azyle, ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

32. Podľa § 13c ods. 1 písm. a) Zákona o azyle, ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak

- a) nespĺňa podmienky podľa § 13a alebo
- b) nespĺňa podmienky podľa § 13b.

33. Podľa § 13 ods. 2 písm. c) Zákona o azyle, ministerstvo neudelí azyl, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ je vinný za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov.

34. Podľa § 13c ods. 2 písm. c) Zákona o azyle, Ministerstvo ďalej neposkytne doplnkovú ochranu, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ je vinný za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov.

35. Podľa § 13c ods. 2 písm. d) Zákona o azyle Ministerstvo ďalej neposkytne doplnkovú ochranu, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky.

36. Podľa § 13a Zákona o azyle, ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

37. Podľa § 20 ods. 4 Zákona o azyle, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu podľa § 13 ods. 1 písm. a), ods. 2 alebo ods. 4, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu podľa § 13a; to neplatí, ak cudzinec už má poskytnutú doplnkovú ochranu podľa § 13a.

38. Podľa § 11 odsek 3 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon, zločin, za ktorý tento zákon ustanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby najmenej desať rokov, sa považuje za obzvlášť závažný.

39. Podľa § 3 odsek 1 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon, podľa tohto zákona sa posudzuje trestnosť činu, ktorý bol spáchaný na území Slovenskej republiky.

40. Podľa § 2 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, štátnym príslušníkom tretej krajiny je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky ani občanom Únie; štátnym príslušníkom tretej krajiny sa rozumie aj osoba bez štátnej príslušnosti.

41. Podľa čl. 3 Dohovoru č. 209/1992 Zb. o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd“), nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

42. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

43. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb, nikoho nemožno mučiť, ani podrobiť krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

44. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Správny poriadok“), tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

45. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

46. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

47. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

48. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

49. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

50. Podľa ustanovenia § 206 ods. 1 SSP, vecami azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy podľa predpisov upravujúcich azyl a pobyt cudzincov.

51. Podľa § 206 ods. 3 SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi.

52. Podľa ustanovenia § 206 ods. 4 SSP, pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.

53. Podľa ustanovenia § 206 ods. 6 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

54. Podľa § 220 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby, rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie žalovaného. Vo výroku uvedie označenie žalovaného, číslo a deň vydania zrušeného rozhodnutia alebo opatrenia, meno a priezvisko žalobcu a číslo jeho cestovného pasu alebo iného dokladu totožnosti.

VII.

Právny názor správneho súdu

55. Predmetom konania a posúdenia veci správnym súdom, je v správnej žalobe žalobný návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného v celom rozsahu (neudelenie azylu a neposkytnutie doplnkovej ochrany) a v tomto rozsahu vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci, ktoré podľa žalobcu spočíva v tom, že žalovaný ho vyhodnotil nie ako nedôveryhodného, ale z dôvodu, že u žalobcu existuje dôvodné podozrenie, že je vinný za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov. V prípade žalobcu sú v plnej miere naplnené kritériá pre odmietnutie azylu, nakoľko žalovaný má dostatok overených a relevantných informácií, potvrdzujúcich jeho účasť na terorizme, pričom nejednajú žiadne dôvody na to, aby tieto informácie boli akýmkoľvek spôsobom spochybňované. V rámci námietky, že skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ rozhodnutia, je v rozpore s administratívnym spisom a nemá v ňom oporu žalobca uviedol, že žalovaný nesprávne vyhodnotil informácie o údajnej účasti žalobcu na terorizme a jeho vinu za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov nachádzajúcich sa v administratívnom spise a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam o takomto konaní alebo účasti žalobcu na takýchto činoch.

56. Správny súd má zo svojej rozhodovacej činnosti vedomosť o viacerých konaniach vedených voči osobe žalobcu na Správnom súde v Košiciach. Podľa názoru správneho súdu predchádzajúce konania týkajúce sa zrušenia dočasného útočiska a zaistenia osoby žalobcu vo vzťahu k tomuto konaniu nie je možné posudzovať izolovane, a to najmä vo vzťahu k posudzovaniu komplexnosti vyhodnocovania potenciálnych rizík u žalobcu vo vzťahu k jeho žiadosti o azyl alebo poskytnutiu doplnkovej ochrany.

57. Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením sp.zn. 1Tost/31/2023 z 24.01.2024 zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Ntc/5/2022 z 10.11.2023 a vyslovil, že vydanie žalobcu ako vyžadanej osoby do Tadžickej republiky nie je prípustné a súčasne žalobcu prepustil z vydávacej

väzby nakoľko, okrem iného, Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vychádzajúc zo správy odboru ľudských práv Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky, že v Tadžickej republike dochádza k systematickému porušovaniu ľudských práv a riziko porušovania práv trestne stíhaných alebo odsúdených osôb je vysoké. Z informácií z okolitých krajín, ako sú Rakúsko alebo Nemecko možno zistiť, že v prípade, keď vydali tadžického občana do jeho domovskej krajiny, nedomohli sa spätnej väzby a potrebných informácií o týchto osobách od príslušných orgánov Tadžickej republiky a o ich údajnom "nedobrovoľnom zmiznutí", pričom Najvyšší súd Rakúskej republiky nariadil aj spätné privezenie vydanej osoby do Rakúska.

58. Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-3-019/2024-AV z 20.03.2024 podľa § 125 ods. 2, § 88 ods. 1 písm. b) a § 88 ods. 4, 5 zákona č. 404/2011 Z.z. rozhodol o zaistení žalobcu na účel výkonu administratívneho vyhostenia na nevyhnutne potrebný čas, najviac do 20.07.2024. Správny súd v Košiciach rozsudkom č. k. 1Saz/3/2024-47 z 18.04.2024 správnu žalobu žalobcu podanú proti rozhodnutiu o zaistení ako nedôvodnú zamietol. Proti danému rozsudku podal žalobca kasačnú sťažnosť, ktorú Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 6Szak/2/2024 z 12.06.2024 ako nedôvodnú zamietol.

59. Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-3-083/2024-AV z 18.07.2024 podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. predĺžil zaistenie žalobcu, pričom stanovil dĺžku doby jeho zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 20.09.2024. Správny súd v Košiciach rozsudkom č. k. 15Saz/3/2024-80 z 13.08.2024 správnu žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Proti danému rozsudku podal žalobca kasačnú sťažnosť, ktorú Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 6Szak/3/2024 z 11.09.2024 ako nedôvodnú zamietol.

60. Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice – letisko rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-3-113/2024-AV zo dňa 18.09.2024 rozhodlo o predĺžení lehoty zaistenia žalobcu o 6 mesiacov, do 20.03.2025. Správny súd v Košiciach rozsudkom č. k. 8Saz/5/2024-126 z 29. októbra 2024 žalobu zamietol. Proti danému rozsudku podal žalobca kasačnú sťažnosť, ktorú Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1Szak/4/2024 z 19.12.2024 vyhodnotil ako dôvodnú, zmenil rozhodnutie správneho súdu a zrušil rozhodnutie správneho orgánu a nariadil bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia z dôvodu neúčelnosti a neefektívnosti postupu správneho orgánu. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca bol v rámci zaistenia pozbavený na osobnej slobode od 20.03.2024, čo predstavovalo len ku dňu prepustenia žalobcu zo zaistenia dňa 19.12.2024 celkovo 274 dní, pričom bol žalobca opätovne zaistený a pozbavený na osobnej slobode. V súčasnosti až do dňa vydania tohto rozhodnutia (02.10.2025) je žalobca naďalej zaistený (obmedzený na osobnej slobode), čo predstavuje bezmála 562 dní, a to len od 20.03.2024, pričom žalobca už bol zaistený aj pred týmto dátumom.

61. Žalovaný vychádzajúc z obsahu doplňujúceho pohovoru so žalobcom ako žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorý sa realizoval dňa 27.02.2025 položil žalobcovi otázku, a to: „V priebehu konania získal žalovaný vyjadrenie Slovenskej informačnej služby, podľa ktorého je žalobca dôvodne podozrivý z terorizmu, pričom celé znenie vyjadrenia mu pretlmočil tlmočník a mal sa vyjadriť, či mu rozumie a umožnilo sa mu k nemu vyjadriť. Žalobca uviedol, že tomu porozumel a že s takýmto stanoviskom nesúhlasí, pretože nikde nie je dokázané, že takéto teroristické aktivity vyvíjal, ak by takéto teroristické aktivity vyvíjal, tak by ho Nemecko zo zoznamu nevyčiarilo a teraz čaká aj na odpor z Francúzska. Uviedol, že on sám je proti vojne a terorizmu, a to, že je proti tadžickému režimu je skutočne pravda, ale teroristom nie je, sám bojuje za demokraciu a všetko to má politické pozadie. Nie je nebezpečný pre žiaden štát, ak nejakého teroristu objaví tak ho úradom sám oznámi.“ Žalovaný následne v obsahu preskúmaného rozhodnutia mal za to, že si splnil svoju povinnosť a umožnil žalobcovi poznať obsah podstaty činu alebo činov, z ktorých je dôvodne podozrivý a, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov. Podľa názoru správneho súdu vychádzajúc z obsahu preskúmaného rozhodnutia žalovaného nie je možné zistiť nielen samotným žalobcom tak, ako to v žalobe namieta, ale ani samotným správnym súdom, že z čoho je žalobca dôvodne podozrivý okrem viackrát opakovanej všeobecnej formulácie, že je dôvodne podozrivý z vykonávania aktivít na úseku terorizmu, vrátane informácií o účasti na terorizme, jeho financovaní alebo podporovaní a kybernetického terorizmu. Pričom tieto pochybnosti na strane správneho súdu neboli nijakým spôsobom rozptýlené ani po vyjadrení na otázky súdu na pojednávaní konanom dňa 02.10.2025. Správny súd je toho názoru, že napriek viackrát opakovanej formulácii, ktorá sa nachádza na viacerých miestach rozhodnutia žalovaného, toto samo o sebe nenapĺňa ani minimálne štandardy nevyhnutné na to, aby bolo možné

takéto konštatovanie označiť za súladné s tým, na čom je založená podstata rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít vrátane Súdneho dvora Európskej únie v otázke naplnenia požiadavky oboznámenia sa s podstatou alebo základnými dôvodmi existencia dôvodného podozrenia (z čoho je osoba podozrievaná, že sa mala dopustiť), že osoba je dôvodne podozrivá, že je vinná za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov. Zo strany žalovaného nedošlo na jednej strane k zabezpečeniu potrebného abstraktu relevantných informácií, ktoré tvoria podstatu dôvodu jeho rozhodnutia založeného na tom, že je možné dôvodne sa domnievať o existencii dôvodného podozrenia, že je dôvodne podozrivý, že je vinný za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov a na druhej strane, tak ani nemohlo dôjsť k poskytnutiu skutočného práva (nielen formálneho alebo zdanlivého), aby sa k tomu mohol žalobca skutočne vyjadriť. Takéto vážne tvrdenia (majúce povahu obvinenia) musia jasne a preukázateľne vyplývať z obsahu rozhodnutia, na ktorom je postavený záver žalovaného, že u osoby žalobcu nie je žiaduce, aby mu bol udelený azyl na území Slovenskej republiky podľa § 13 ods. 2 písm. c) zákona o azyle.

62. Taktiež v otázke neposkytnutia doplnkovej ochrany správny súd vzhliadol rovnaké pochybenia, ako v prípade neposkytnutia azylu, nakoľko žalovaný ich založil na rovnakých záveroch a dôvodoch, pričom navyše správny súd videl aj nesprávne právne posúdenie spočívajúce vo vyhodnotení vážnych dôvodov domnievať sa, že v prípade návratu žalobcu do krajiny pôvodu by nebol vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia. Pričom uvedené vyplýva jednak z rozhodovacej činnosti slovenských súdov tak, ako to bolo uvedené aj vyššie, taktiež z viackrát vykonaného pohovoru so žalobcom, rovnako tak aj z vypracovanej polytematickej správy zo dňa 20.02.2025 o Tadžikistane a ďalších listín nachádzajúcich sa v samotnom administratívnom spise žalovaného, ktoré neboli zo strany žalovaného podľa názoru správneho súdu buď vôbec vyhodnocované, alebo akýmkoľvek spôsobom pri odôvodnení preskúmaného rozhodnutia brané do úvahy. Zároveň z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného je možné vzhliadnuť viaceré rozpory týkajúce sa práve reálnej hrozby pre žalobcu v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu (Tadžikistan), a to že by mohol byť vystavený krutému alebo neľudskému zaobchádzaniu tak, ako sa to predtým stalo iným osobám, ktoré boli repatriované (vrátené do krajiny pôvodu), čo vo viacerých súdnych rozhodnutiach už vyhodnotili tak európske ako aj slovenské súdne authority.

63. Z tohto dôvodu, je preto podľa názoru správneho súdu pri tomto nedostatočnom informovaní žalobcu o podstate toho z čoho je v skutočnosti dôvodne podozrivý alebo, že je vinný za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov v tomto štádiu bez právneho významu, čo je obsahom celej utajenej správy Slovenskej informačnej služby, nakoľko nedodržanie tohto, nemôže byť konvalidované tým, že by sa obhajca alebo aj súd samotný oboznámil s obsahom celej utajovanej správy Slovenskej informačnej služby. V tomto je nutné si uvedomiť, že najmä žalobca je ten, proti ktorému smerujú tieto vážne podozrenia, pričom nie je bez významu, že sa jedná o veľmi závažné činy, z ktorých zainteresovanosti je žalobca v zmysle abstraktu správy Slovenskej informačnej služby „dôvodne podozrivý“ že ich mal spáchať alebo na ich vykonaní aspoň akýmkoľvek spôsobom participovať, a práve preto je v demokratickom a právnom štáte (Slovenská republika) nevyhnutné veľmi prísne dodržiavať duch zákona spočívajúci aj v tom, čo súd vyššie uviedol.

64. Správny súd preto na základe vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že žalovaný si v konaní nezaobstaral dostatok podkladov na to, aby mohol starostlivo posúdiť jednak situáciu v krajine pôvodu, čím nenaplnil hypotézu právnej normy uvedenej v § 3 ods. 5 Správneho poriadku v spojení s § 52 zákona o azyle, pričom aj informácie o krajine pôvodu, ktoré zhromaždil, nesprávne vyhodnotil a zároveň svojím rozhodnutím nedostatočným spôsobom naplnil základné právo každého byť oboznámený s obsahom obvinenia (čo podľa názoru správneho súdu v sebe zahŕňa aj existenciu dôvodného podozrenia alebo viny za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov) a nevynímajúc celkovú situáciu žalobcu aj v kontexte toho, že žalobca je po celý čas obmedzený na osobnej slobode po dlhšiu dobu.

65. Vzhľadom na vyššie uvedené pochybenia zo strany žalovaného správny súd nepristúpil k vyhodnocovaniu ďalších námietok vznesených zo strany žalobcu k jednotlivým dôvodom podľa § 191 ods. 1 písm. c) a f) SSP, nakoľko správny súd vzhliadol dostatok dôvodov na zrušenie napadnutého rozhodnutia, už podľa vyššie uvedených pochybení zo strany žalovaného v posudzovanom konaní pri oboch týchto zákonných dôvodoch.

66. Na základe vyššie uvedeného správny súd dospel k záveru, že žalovaný nesprávne právne vec posúdil situáciu v krajine pôvodu v korelácií so žalobcom a nevysporiadal sa riadne ani s otázkou naplnenia zákonných predpokladov pre udelenie azylu a v prípade neudelenia azylu poskytnutie doplnkovej ochrany sčasti pre nedostatočné zistenie skutkového stavu a sčasti pre nesprávne vyhodnotenie podkladov obsahujúcich informácie o krajine pôvodu žalobcu, ktoré sa v administratívnom spise nachádzajú.

67. V ďalšom konaní sa bude žalovaný opätovne zaoberať otázkou situácie v krajine pôvodu a reálnej hrozby pre žalobcu v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu (Tadžikistan), a tomu, že by mohol byť vystavený krutému alebo neľudskému zaobchádzaniu, teda, či by čelil vážnemu bezpráviu a v neposlednom rade v súlade so zákonom a garantujúc práva každého zaručené v siedmom oddieli druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky spôsobom a v súvislosti s Chartou základných práv Európskej únie zabezpečil žalobcovi materiálnu aplikáciu jeho základných práv v konaní pred žalovaným. Zároveň sa žalovaný vysporiada aj s ďalšími námietkami vznesenými žalobcom v konaní pred správnym súdom tak, aby riadnym a dostatočným spôsobom naplnil základné právo žalobcu na prerokovanie veci v spravodlivom procese. A to najmä v otázke posudzovania záznamov v schengenskom informačnom systéme zo strany Francúzska a jeho platnosti v čase opätovného rozhodovania vo veci. Rovnako tak vyhodnotí v kontexte vyššie uvedených skutočností zo strany tak slovenských ako aj iných európskych súdov zatýkací rozkaz zo strany Tadžického súdu pre hrozbu pre bezpečnosť Slovenskej republiky z dôvodu nebezpečenstva, ktoré predstavuje žalobca pre bezpečnosť Slovenskej republiky, a to nie len formálne, ale najmä tak, aby to spĺňalo aspoň minimálne európske štandardy napĺňania princípov právneho štátu, ktoré sú orgány štátnej správy povinné dodržiavať aj po materiálnej stránke tak, aby odôvodnenie nového rozhodnutia už spĺňalo tieto štandardy, nakoľko osoba o ktorej sa koná je v zásade po celý čas v neistote a do značnej miery obmedzená na svojich základných právach a slobodách.

68. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, zistiť dôvodnosť správnej žaloby, správny súd napadnuté rozhodnutie o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany podľa § 191 ods. 1 písm. c) a f) v spojení s § 220 SSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

69. Podľa § 191 ods. 6 SSP právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný.

70. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP a žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu, priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Správnom súde v Košiciach v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia správneho súdu. Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.